

det, da det forekommer mig, at det Billede, den Krig giver, som nu føres, idetmindste giver den bestemte Lære, at den Nation begaar en stor Synd dels mod Landet i det Hele og dels ogsaa især mod Soldaterne, der ikke giver de Soldater, som indkalbes i Krigen, en saadan Uddannelse i Freden, at det kan kaldes forsvareligt. Thi, at stille ikke tilstrækkelig øvede Folk i Slag mod øvede Soldater har efter mit Skjøn nogen Eghed med at føre Krig til Slagterbanken. Hvad det ærede Medlem forøvrigt anførte som Grunde, nemlig at han haabede, at vi ved Hærrevisionen skulde komme til at gaa over til en Almenvæbning eller Folkevæbning, og derved de gamle og ældre Soldater skulde kunne spares, en Mening, hvori jeg tror, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) ikke var enig med ham, saa kommer jeg, idet jeg ser tilbage paa, hvad der er anført for og imod den Tanke, blandt Andet ogsaa til at tænke paa nogle Udtalelser i Berlingske Tidende med Underkriften D—d. Der har under dette Mærke til forskjellige Tider foreligget Udtalelser om Almenvæbning, og de ere blevne optagne paa forskjellig Maade. Jeg vil anføre Grundtræk af den sidste Udtalelse, som er kommen frem i den Retning. Det var, at hvis det skulde blive til Noget med Almenvæbningen paa den Maade, skulde Familiefædrene omkring i Landet, eventuelt Kommunerne, have den Pligt at sørge for, at enhver Dreng inden sin Konfirmation fik en Uddannelse i Gymnastik og en militær Uddannelse iøvrigt, som han ellers hovedet var skiftet til at modtage, og at Familiefædrene, eventuelt Kommunerne, dernæst skulde være forpligtede til indtil enhver Mand eller Karls 18de Aar at give ham den videre Udvikling i militær Uddannelse, som han til den Tid var modtagelig for, samt at forøvrigt efter den Tid Uddannelsen skulde foregaa omtrent paa lignende Maade, som den nu foregaa ved vore aarlige Levøvelser. Jeg benægter ikke denne Udtalelses Rigtighed, forudsat at der ved Almenvæbning skal staves en Arme, som virkelig dur noget; men hvad jeg frygter for, er, at, hvis Familiefædrene, eventuelt Kommunerne, skulde underkaste sig

den Byrde, som er forbunden med at gennemføre dette Billede i dets Helhed, saaledes at det praktisk kan du noget, naar det skal bruges, vil denne Maade at uddanne en Arme paa blive endnu en god Del besværligere og kostbarere end den, der foreligger ved den nuværende Hærordning. — Hertil maatte jeg maasse endnu knytte en Bemærkning. Man hentedede til Forsvar for denne Ordning særlig Billedet fra et Land, Schweiz og beraabte sig paa den ypperlige Uddannelse, som foregaa der; men forat dette skulde have fuld Beviskraft, maatte dette Lands Arme t. Gr. stilles ligeoverfor en Afdeling af den preussiske Arme paa lige Størrelse under Forhold, som vare forskjellige fra de schweitziske, under Forhold, der omtrent ligne vore, og da først vil det blive godtgjort, hvorvidt den Ordning, der lovprises saa stærkt, virkelig vil vise sig at være god. Jeg har stor Frygt for, at det ikke vilde gaa dem stort bedre, end det gif den franske Arme i Begyndelsen af Krigen. — Det, der som sagt gav mig Anledning til at begære Ordet, er, hvad der er oplyst af Udvalget i Betænkningen under Nr. 21, og som angaar de nu udstationerede eller udleiede Distriktshestene. Forudsætningen med den Forandring, der foregik med Distriktshestenes Udstationering i 1868, var jo den, at de Ulemper, som vare forbundne med den ældre Indretning for Hesteudræderne, kunde falde bort, og at Hestene kunde blive underholdte hos Foderværterne paa en god og billig Maade. Der anførtes som Grund for dette Lovforslag, at der var gjort et Forsøg i 1864 med en saadan Udstationering, der havde vist sig særdeles heldigt. Der anføres endvidere, at om det end maasse med saamange Heste, nemlig 1728, kunde gaa lidt svært i Begyndelsen, saa vilde det dog, naar Befolkningen var bleven fortrolig med denne Indretning, sandsynligvis komme til at gaa ret godt. I Anledning af, hvad der under Nr. 21 foreligger fra det ærede Finantsudvalg, synes det mig, at denne Forudsætning ikke har holdt Stik. Det Aar, da Udstationeringen begyndte, var et meget knapt og daarligt Foderaar, nemlig 1868. Desuagtet blev dog, saavidt jeg veed, samtlige Heste udstationerede. Efter hvad der her foreligger, have Regimenterne nu cirka 50